

Τίτλος βιβλίου: <Ρίγη προσμονής>

**ΜΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΚΡΙΤΙΚΗΣ ΠΡΟΣΕΓΓΙΣΗΣ
ΣΤΙΣ ΠΟΙΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΜΑΙΡΗΣ ΣΟΥΡΛΗ
«ΡΙΓΗ ΠΡΟΣΜΟΝΗΣ»**

Δεν είναι καθόλου υπερβολή να πω ότι η ποιήτρια Μαίρη Σουρλή ρεμβάζει και βιώνει την Ποίηση σαν ολοζώντανο όραμα, την ανασαίνει σαν χαραυγή λυτρωτική, σωστή ευδαιμονία.

Βυθίζεται ολόσωμη στη μέθη της Λέξης αποφλοιώνοντάς την. Φτιάχνει τραγούδια ψυχής ερωτικά ακαταμάχητα. Άλλοτε πεζοτραγουδά, ρυθμούς παραμυθένιους κι άλλοτε λακωνικότερα, ποιήματα καθαρά. Ο έρωτας είναι ο μόνιμος τροφός του στίχου της. Μαζί με τον πόνο τον ερωτικό που την καταδυναστεύει εξακολουθητικά.. Έτσι «...τρέφει τη νύχτα ο πόθος», θα γράψει και θα φανταστεί «κοραλλένια χείλη που λαχταρούν...»

Η ποιητήριά μας πιστεύει στον Έρωτα τον καθαρό, τον φιλτραρισμένο από κάθε λογής σκοτεινές νεφέλες αδάμαστου πάθους, σε Αυτόν πιστεύει πως εδράζεται η ωραιότητα και απ' Αυτόν ότι αναβρύζει η Χαρά της ψυχής. Στην αξιολογότερη ποιητική της συλλογή «Ρίγη Προσμονής», το ερωτικό στοιχείο εκλύεται ένθεο σαν χτυποκάρδι τρισεύγενο. Αλλά και όλη της η ποιητική όπερα κατακλύζεται από μια τέτοια λατρευτική βακχική ουσία.

«Χρυσασχτίδες αυγής σαρκώνεται το θαύμα..»και «ωσάν αγέρας λατρευτικής χαράς», είναι δύο στίχοι όπου εμφιλοχωρούν εικόνες από θεσπέσια αρώματα και λαχτάρεις φωτεινές, ένθεες.

Πουθενά—όσο κι αν έψαξα—δεν βρήκα στα ποιήματά της ίχνος απελπισίας ή παραίτησης, τίποτα σκοτεινό που να κηλιδώνει τον ουρανό της, παρά τον βαθύ πόνο και την πλατειά άρνηση που συναντά.

Τα ποιήματα της Μ. Σ. πλημμυρίζει κατά το πλείστον η προσμονή και η νοσταλγία, μια νοσταλγία όμως που θα την χαρακτήριζα όχι πληγή από τα παλιά, αλλά προσευχή και ικεσία για ευόδωση στο αύριο: «...μαζί σου βγαίνω στον άνεμο..»

Ένα λυρικό τοπίο από εικονοποιήσεις, τότε λιγάκι περισσότερο πεζές από το καθιερωμένο και τότε καθαρότερα ποιητικές σαν ένα κύμα που χορεύει.. αυτό είναι το εργαστήρι όπου υφαίνει τους εύψυχους στίχους της. «Με ανοιχτά πανιά με χρυσά φτερά», όπως ωραία μας τραγουδεί, η Ελληνίδα ποιήτρια Μαίρη Σουρλή περνάει μέσα από λυτρωτικές αστραπές την πάμφωτη θάλασσα της αβυσσαλέας Ποίησης.—

Αντώνης Χρ. Περδικούλης
Ποιητής – Δοκιμιογράφος

Σε ονειρικό ταξίδι

Αυτό το έργο ζητάει να γίνει τοπίο,
ανάσα... παλμός στις φυλλωσιές της ψυχής,
ενέργεια θετικής μοναξιάς, πνευματική ηδονή
εκφραστικής μουσικής ταξίδι στ' άπειρο,
γαληνεμένο πνεύμα στο διηνεκές,
νόημα και χάδι σιωπής..
Την ιεροτελεστία του έρωτα, τα "θέλω" μας,
τη δίχως όρια ανιδιοτέλεια αγάπη
και πνοή φιλίας να ζωγραφίσει..
Να βλαστήσει η χαρά στη δίχως τέλος
διάφανη ομορφιά της φύσης.
Ζητάει να καρπωθεί στιγμές στο χρόνο
να μαζέψει άστρα στα λόγια της σκέψης
από έναν απυρόβλητο κόσμο,
αλήθειας που γεννιέται με την ψυχή!
Να γεμίσει χρυσές ανταύγειες αγάπης
χρώματα παρασέρνει ο αγέρας,
τη μυρωδιά της γης απ' τη βροχή
στην εξοχή που βουίζει φωνές, όλες τις εποχές.
Να φλερτάρει με ανεμώνες και μαργαρίτες
που ονειρεύονται σε πανέμορφα τοπία.
Να πάρει χαμόγελα, φιλιά απ' ανοιχτές
αγκαλιές
υπέροχες ανατολές και μεθυσμένες δύσεις
σε ήρεμα ακρογιάλια, βουνά και λιβάδια.
Φιλοξενεί ελπίδες, πίστη, επιθυμίες...
Παραμερίζει την αχλή της θύμησης
προβάλλοντας εικόνες γεμάτες ζωή.
Βουτά στην ευχαρίστηση της νοσταλγίας,
σμίγει με παρέα συντροφιά
ξανάρχεται τ' άρωμα της νιότης.
Κουβαλάει συναισθήματα στα όνειρα φτερά...
Ανακαλύπτει κι αποκαλύπτει
ανεκτίμητες εμπειρίες κι ευαισθησίες..